

Kezek

A 74-es évnek piros levelci voltak, a fák alatt mintha bíbortakaróba süppedt volna a lábad, s a fény gyerekkézként tűnt elő.

Apropó, a kéz: sokan mondják, hogy a kéz kifejezi tulajdonosa természetének egy részét, ám ezeket én alaptalan spekulációnak tartottam és tartom ma is. Nézd, valamelyik nagy írónak idomtalan, nehézkes kezei voltak, akár a kotrógép, az ember mégis jámbor, félénk természetű és törékeny lelkű volt. Ellenben a mi darukezelő Dordeánknak könnyed, érzékeny, ideges és feltehetőleg erős kezei voltak – mondom: voltak –, de ha valamit megfogott vele, azt aztán jól megfogta. Elnéztem, mikor a félhavi fizetését vette fel, vagy a pótlékot: háborogva csúsztatta nadrágja farzsebébe és néhány pillanatig rajta bagyta a kezét, közben a szeme és az egész tekintete megszelídült. Ha tudsz, próbálj meg pár lejt kicsikarni tőle az élet valamely jelentős eseményére – egyeseik házasodnak, másoknak szül az asszonyuk és a brigád össze akar dobni egy ajándékravalót –, de hogy Dordea is adjon bele, azt aztán nem!

Egyik nap egy darusmanőverezés közben egy alkatrész alatt felejtette a kezét és szétzúzta a daru, a másik kezéről már hiányzott három ujjja. Sürgősen kórházba szállították.

Ügy adódott, hogy éppen ezen a napon készültem egyik barátomhoz. Munka után elindulok, felszállok a buszra, hát a kórház előtti megállóban Dordea is felszáll, gipszbe tett kézzel. Felajánlottam neki mellettem egy helyet. A jegykezelőnél mellett ültünk, pedig a busz szinte üres volt. Izgatottan kérdeztem: – Dorde, hogy volt? Azt mondja: – Idehoztak, meghúzták a kezem, ordítottam egyet, nem hallottad? Most már jól vagyok.

Mosolyogtam és fürgén cikázó szemeit néztem, s a kezét, mely már bele-törődött a sorsába.

Dordea fészkelődött az ülésen, egyszercsak a jegykezelőpult felé fordult és keze két ujjával elvett onnan egy gumicsövet, egy gyújtógyertya-alkatrészt, ami már ki tudja miért volt ott. Figyelmesen szemügyre vette, már csúsztatta is a zsebébe, és rámkacsintott, miközben a jegykezelő nő mosolyát szigor váltotta fel. Kis idő múlva megszólalt: – Tegye vissza, ez a buszvezetőé. Mire Dordea: – Nyugi! Nektek sok van ebből, nálatok nem nagy ügy egy efféle semmiség, de az én darumhoz...

– Azonnal tegye vissza, a buszvezető is csak az imént kapta egy kollégájától, és szüksége van rá.

Dordea le akart szállni a következő megállónál. A nő kiáltott a vezetőnek és elmondta mi történt. A vezető leállította a buszt, odament az én embe-remhez és kiforgatta a zsebeit. Dordea feldúlt és foszforeszkáló szemei értésemre adták, hogy ezek nagy lármát csapnak egy kis semmiséget.

Leszállították. Amikor a busz már elindult, Dordea csonka öklét rázta és nevetett.

(Szlafkay Attila fordítása)